विषीक्षश्वापि निधिनीं लो नामेष जायते।
रजस्तमोमयश्वान्यः श्रङ्कां जो हि यो निधिः ॥ ४१ ॥
तेनापि नीयते विप्र तहुणित्वं निधीखरः।
एकस्यैव भवत्येष नरं नान्यमुपैति च ॥ ४२ ॥
यस्य श्रङ्को निधिस्तस्य खरूपं कौष्ठुको शृणु।
एक एवात्मना खष्टमन्नं भुंको तथाम्बरं ॥ ४३ ॥
कदन्नभुक् परिजनो नच शोभनवस्त्रधृक्।
न ददाति सुद्धङ्कार्थाक्षात्रपुच खुषादिषु ॥ ४४ ॥
स्वपोषणपरः श्रङ्को नरो भवति सर्व्वदा।
इत्येते निधयः खाता नराणामर्थदेवताः ॥ ४५ ॥
मित्रावलोकनान्मित्राः खभावफखदायिनः।
यथा खातस्वभावस्तु भवत्येव विलोकनात् ॥
सर्व्वषामाधिपत्ये च श्रीरेषा दिजपद्मिनी ॥ ४६ ॥
सर्विषामाधिपत्ये च श्रीरेषा दिजपद्मिनी ॥ ४६ ॥

जनसप्तितमोऽध्यायः॥

को ख्विरवाच।

विस्तरात् कथितं ब्रह्मन् मम खारोचिषंत्वया।
मन्बन्तरं तथैवाष्टी ये एष्टा निधयो मया॥१॥
खायभुवं पूर्वमेव मन्बन्तरमुदाह्नतं।
मन्बन्तरं हतीयं मे कथयोत्तमसंज्ञितं॥२॥